

בבית המשפט העליון

בש"פ 8065/19

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

העוררת: לורי שם טוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 3.12.2019 במ"ת 14280-04-17 שניתנה על ידי כב' השופט אברהם הימן

בשם העוררת: בעצמה

בשם המשיבה: עו"ד טל (אדיר) כהן

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט אברהם הימן) במ"ת 14280-04-17 מיום 3.12.2019, במסגרתה נדחתה בקשת העוררת להסרת מגבלות מעצר הבית בו היא מצויה.

1. ביום 6.4.2017 הוגש כתב אישום נגד העוררת (להלן: "העוררת"), ונגד שני נאשמים נוספים, שאינם צד לערר זה, מר מרדכי (מוטי) לייבל ומר צבי זר (להלן: "הנאשמים האחרים"). כתב האישום, אשר תוקן מספר פעמים, כולל למעלה מ-100 אישומים נגד העוררת והנאשמים האחרים, שעניינם בעיקר בעבירות שכוונו נגד גורמי רווחה וגורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט. על פי פרטי כתב האישום, שלושת הנאשמים הפעילו מערך אתרי אינטרנט ודפים ברשת החברתית "פייסבוק", באמצעותם ביצעו, בין היתר, עבירות של פגיעה בפרטיות, הטרדות מיניות, לשון הרע, הפרת איסורי פרסום (לרבות פרסומים מזיקים ביחס לקטינים ופרסום פרטי נפגעי עבירות מין) והעלבת עובדי ציבור (ת"פ (מחוזי ת"א) 14615-04-17).

2. העוררת נעצרה ביום 27.2.2017 ושהתה מעל לשנתיים וחודשיים במעצר מאחורי סורג ובריח. ביום 2.5.2019 שוחררה למעצר בית בתנאים מגבילים (ראו החלטתי בבש"פ 2847/19). בין התנאים המגבילים שנקבעו נכללו אלה: על העוררת לשהות במעצר בית מלא, במשך כל שעות היום והלילה; הותרו לה חלונות התאווררות עד ל-4 שעות ביום בליווי מפקח; נאסרה על העוררת גישה לרשת האינטרנט במקום מעצר הבית, וכן נאסר עליה כל שימוש ברשת האינטרנט למעט חיפוש במאגרים משפטיים מקוונים באישור מראש של המשיבה או של בית המשפט או באמצעות עורך דינה או מפקח שיאושר על ידי בית המשפט לעניין זה. כן הובהר כי לעוררת מותר להוריד מידע במסגרת החיפוש הללו, אך אסור לה להעלות מידע לרשת האינטרנט. כן הוצא נגדה צו עיכוב יציאה מן הארץ.

3. מאז שוחררה העוררת למעצר בית, הגישה 4 בקשות להקלה בתנאי השחרור. הבקשה הראשונה, שעניינה לאפשר לעוררת לצאת מביתה ללא פיקוח בשעות היום (החל מהשעה 6:00 ועד השעה 22:00), הוגשה ביום 12.5.2019. הבקשה השנייה, שעניינה הסרת כלל המגבלות שהוטלו על העוררת, הוגשה ביום 23.7.2019. שתי הבקשות נדחו בהחלטת בית המשפט קמא ביום 29.8.2019 וערר שהוגש על ההחלטה נדחה אף הוא בהחלטת כב' השופט ג'ורג' קרא (בש"פ 5633/19. החלטה מיום 23.10.2019). למחרת היום, הגישה העוררת בקשה לעיון חוזר לפני כב' השופט ג'ורג' קרא, ומשזו נדחתה עוד באותו יום, הגישה העוררת בקשה שלישית להסרת מגבלות מעצר הבית, אשר נדחתה בהחלטת בית המשפט קמא מיום 3.11.2019. על ההחלטה הוגש ערר לבית משפט זה, והוא נדחה בהחלטת כב' השופטת יעל וילנר (בש"פ 7288/19. החלטה מיום 11.11.2019). בקשה רביעית להסרת מגבלות מעצר הבית הוגשה באותו היום בו נדחה הערר, ביום 11.11.2019, ונדחתה ביום 3.12.2019. בית המשפט קמא נימק את החלטתו זו בכך ש"ככל שאין לפני תבחין באשר להפחתת מסוכנותה של [העוררת], ולדעתי הדרך הנכונה לבחון זאת היא באמצעות שירות המבחן, אזי יש לדחות את הבקשה".

מכאן הערר שלפניי.

4. העוררת מעלה שלושה טעמים עיקריים המצדיקים, לשיטתה, את הסרת מגבלות מעצר הבית: הראשון, חלוף הזמן מאז שוחררה למעצר בית; השני, העובדה כי מאז שוחררה למעצר בית לא היו הפרות מצדה של תנאי השחרור; השלישי, העוררת מלינה על ההפליה שנוצרה בינה לבין שני הנאשמים האחרים בתיק, אשר שוחררו ממעצר בית זה מכבר, ואשר התנאים המגבילים ביחס אליהם בוטלו.

5. המשיבה טוענת כי בפרק הזמן שחלף, בשים לב למספר הבקשות שהגישה העוררת וסמיכות הזמנים ביניהן, אין די כדי ליצור שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחודשת של הגבלות מעצר הבית. עוד עמדה המשיבה על כך ששחרור העוררת ממעצר בית ללא כל מגבלה מעורר מסוכנות כי העוררת תחזור לבצע עבירות מהסוג שהיא ביצעה בעבר. לבסוף, טענה המשיבה כי להבדיל משני הנאשמים האחרים, העוררת אינה משתפת פעולה עם שירות המבחן.

6. במסגרת הדיון שהתקיים לפניי ביום 29.12.2019 ביקשתי מהמשיבה להגיש פירוט של החלטות המעצר בעניין שני הנאשמים האחרים. פירוט כאמור, הוגש ביום 30.12.2019 וממנו עולה כדלקמן: הנאשם מרדכי (מוטי) לייבל, היה במעצר מלא במשך כ-10 חודשים ושחרר למעצר בית בתנאים מגבילים בחודש דצמבר 2017. מעת שחרורו למעצר בית, במשך שנה ו-4 חודשים צומצמו התנאים המגבילים שהוטלו עליו עד להסרתם כליל בחודש אפריל 2019, וזאת בהתאם להמלצת שירות המבחן; הנאשם צבי זר, שהיה במעצר מלא כ-8 חודשים, שוחרר למעצר בית בתנאים מגבילים בחודש נובמבר 2017. עם הזמן הוסרו חלק מהמגבלות שהוטלו עליו, וביום 15.7.2019, על פי הסכמה אליה הגיעו הצדדים, הוסרו כלל המגבלות, למעט שימוש באינטרנט ובאמצעים אלקטרוניים, ככל שהשימוש נוגע לנושאים ולאחרים הקשורים לתיק המתנהל.

7. לאחר שעיינתי בערר ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל בעיקרו.

8. המסגרת הדיונית בה אנו נמצאים היא עיון חוזר בתנאים שנקבעו לשחרור לחלופת מעצר. סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי עיון חוזר ייעשה בהתקיים אחד מאלה: התגלו עובדות חדשות; השתנו הנסיבות; עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה. בענייננו, התרשמתי כי יש להקל עם תנאי מעצר הבית בשל הצטברותם של מספר שיקולים, כמפורט להלן.

9. תחילה, שחרור של נאשם לחלופת מעצר בנוי על אמון (בש"פ 3899/95 מדינת ישראל נ' ג'מאל, פ"ד מט(3) 164, 169 (1995)), ואמון נבנה בהדרגה. כך, על דרך הכלל, המסלול של הנאשם ליציאה ממעצר עד לשחרור לביתו נעשית בשלבים, אשר בכל אחת מאבני הדרך נבחנת התנהלותו של הנאשם. ודוק, ככל שהנאשם יעמוד באיסורים ובהגבלות שהוטלו עליו והחשש לפעילות עבריינית חוזרת על ידו יפחת, כך יש להקל עמו על מנת לאפשר התנהלות תקינה של אורח חייו במהלך ניהול ההליך הפלילי וטרם הכרעה בעניינו. במקרה שלפניי מצויה העוררת במעצר בית בתנאים מגבילים מזה כ-8

חודשים. במסגרת תקופה זו נבחנה התנהלותה של העוררת, והיא הוכיחה את עצמה בכך שלא היו הפרות מצדה. אומנם שני הנאשמים האחרים שהו במעצר בית בתנאים מגבילים כמשך למעלה משנה, אך העוררת שהתה במעצר מלא למעלה משנתיים וחודשיים בעוד הנאשמים האחרים שהו במעצר מאחורי סורג ובריה בין 8-10 חודשים.

10. בנוסף, טוענת המשיבה בעניין המסוכנות הנשקפת מצדה של העוררת כנימוק להותרת התנאים המגבילים על כנס. ואולם, מבלי להקל ראש בחומרת האישומים המיוחסים לעוררת, העבירות בהן היא מואשמת התבצעו רובן ככולן באמצעות העלאת תכנים לרשת האינטרנט. דהיינו, האיום הנשקף מן העוררת איננו מפעילותה בעולם הפיזי, אלא מפעילותה האקטיבית בעולם הווירטואלי. לפיכך, מצאתי כי האיזון הראוי בין זכותו לחירות של נאשם שטרם הורשע בדין לבין הצורך בשמירה על ביטחון הציבור לעת הזו הוא הסרת המגבלות הפיזיות שהוטלו על העותרת בהחלטתי מיום 2.5.2019, וכן המגבלות על גלישה פסיבית ברשת האינטרנט, והותרת המגבלה לעניין פרסום תכנים באמצעות רשת האינטרנט. די בכך להערכתי כדי לאיין בשלב זה את חשש המשיבה בדבר פוטנציאל המסוכנות של העוררת.

11. בסיום הדברים אציין כי במסגרת ההחלטות הקודמות בעניין בקשותיה של העוררת, לרבות החלטת בית המשפט קמא עליה נסוב הערר שלפניי, הופנתה האחרונה שוב ושוב לשירות המבחן על מנת שיערוך תסקיר בעניינה. העוררת סירבה לשתף פעולה עם שירות המבחן, ובכך היא נבדלת משני הנאשמים האחרים, שתסקירים בעניינם הוגשו, ובהתאם להמלצת שירות המבחן הוסרו מגבלות ביחס אליהם. ואולם, במקרה של העוררת נקל להתרשם כי קיים חוסר אמון הדדי חריג בין העוררת לבין שירות המבחן באופן שספק אם יהיה בהפניית העוררת כאמור כדי לסייע. זאת, גם בשים לב לכך שתסקיר שירות המבחן הוא אך כלי עזר בידי בית המשפט, ואין בית המשפט מחויב להסתייע בהמלצת שירות המבחן (בש"פ 3023/19 מדינת ישראל נ' לב, פסקה 8 (8.5.2019)). מכל מקום, לא התרשמתי כי היעדרו של תסקיר, בפרט בנסיבות המיוחדות של העוררת, יכול להצדיק הותרתה במעצר בית לתקופה נוספת.

12. טו' דבר: דין הערר להתקבל בעיקרו. תנאי שחרור העוררת לחלופת מעצר שנקבעו בפסקה 19 בהחלטתי מיום 2.5.2019 יבוטלו, ותחתם יבואו תנאי השחרור המפורטים להלן:

א. העוררת לא תפרסם מידע מסוג כלשהו באמצעות רשת האינטרנט.

- ב. מבלי לגרוע מכלליות האמור בס"ק א', העוררת תמנע ממשלוח הודעות באמצעות רשת האינטרנט ומפרסום כל סוג של מידע, ובכלל זה הודעות, תמונות וסרטים, ברשת האינטרנט.
- ג. מובהר כי האמור לעיל מתייחס הן לפרסום מידע במישרין על ידי העוררת, והן לפרסום מידע באמצעות אחר.
- ד. צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוצא נגד העוררת יוותר על כנו.
- ה. הביטחונות ששימשו להבטחת תנאי השחרור עד כה ישמשו מעתה ואילך להבטחת עמידתה של העוררת בתנאי השחרור הנ"ל.

ניתנה היום, ג' בטבת התש"ף (31.12.2019).

ש ו פ ט